

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **V. T. H.**
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
se sídlem AK Brno, Milady Horákové 13

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,
doručovací adresa P.O. BOX 21/OAM 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. února 2024, č. j. MV-5453-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 20. února 2024, č. j. MV-5453-4/SO-2024, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 9 800 Kč k rukám jeho právního zástupce, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaná zamítnula odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra ze dne 18. 12. 2023, č. j. OAM-405704-9/MC-2023, a toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Ministerstvo vnitra jím podle § 66 odst. 1 písm. b)

zákonu č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), zastavilo řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 117d odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, protože podle zjištění správního orgánu I. stupně, která učinil v průběhu řízení, pobývá žalobce na území České republiky oprávněně na základě povolení k trvalému pobytu, i když v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu vystupoval jako žadatel pod jinou totožností. Je pravdou, že přitom správní orgán I. stupně uvedl v řízení v omyl a povolení k pobytu mu bylo vydáno pod jinou totožností, nicméně je stále platné, nebylo zrušeno, a žalobce proto k pobytu na území opravňuje.
3. K argumentaci obsažené v prvoinstančním rozhodnutí žalobce namítl, že i ze závěrů správního orgánu I. stupně vyplývá, že to byl skutečně osobně ve fyzickém smyslu on, kdo si pro sebe vyřizoval povolení k trvalému pobytu pod jinou totožností a toto povolení k pobytu jemu osobně ve fyzickém smyslu bylo uděleno. Podstatné přitom je, kdo fyzicky v řízení jako účastník vystupuje, nikoli jakou totožnost používá.
4. Správnímu orgánu I. stupně i žalované jsou jistě z vlastní činnosti známy případy, kdy je vedeno řízení o správním vyhoštění proti konkrétní fyzické osobě, která však vystupuje pod cizí totožností a pod touto cizí totožností je jí správní vyhoštění pravomocně uloženo. Práva a povinnosti vyplývající z rozhodnutí o správním vyhoštění však přesto náleží konkrétní fyzické osobě, se kterou řízení bylo vedeno a nikoli jiné osobě, jejíž totožnost v řízení používala. Věc žalobce je stejná, práva a povinnosti vyplývající z rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu náleží jemu a nikoli jiné osobě, jejíž totožnost měl používat a která se řízení nijak neúčastnila a nebyla účastníkem řízení ve smyslu správního řádu.
5. Situaci žalobce a jeho povolení k pobytu je v souladu se zákonem možno řešit pouze zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, k čemuž však nedošlo a takové řízení ani nebylo zahájeno. Dokud povolení žalobce k trvalému pobytu není zrušeno proto, že je získal na základě náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti (osobní údaje) neodpovídají skutečnosti, pobývá na území České republiky stále oprávněně a je povinností správního orgánu mu vydat průkaz o povolení k pobytu.
6. Odkaz správního orgánu I. stupně na § 45 odst. 3 správního řádu není správný, protože řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu nebylo zastaveno, ale bylo v něm meritorně rozhodnuto tak, že se mu povolení k trvalému pobytu pod jinou totožností uděluje. Pan N. A. T., xx, nikdy nebyl účastníkem řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, protože žádost nepodal. Účastníkem řízení byl žalobce, tedy V. T. H., xx, který podal žádost, řízení se účastnil a povolení k pobytu mu bylo vydáno, byť vše činil pod jinou totožností.
7. Žalobce zopakoval, že při získání povolení k trvalému pobytu uvedl správní orgán v omyl ohledně své totožnosti, neboť uvedl nepravdivé osobní údaje. Tedy jednal v rozporu se zákonem. To však nic nemění na tom, že povolení k trvalému pobytu bylo

uděleno jemu a je stále platné. Žalobce chce dosáhnout toho, aby mu byl vydán nový průkaz o povolení k pobytu, tentokrát pod jeho skutečnou totožností. Je si vědom toho, že kvůli jeho protiprávnímu jednání při získání povolení k pobytu může být zahájeno řízení o jeho zrušení. V České republice však žije jeho manželka a obě děti, a proto nelze vyloučit, že jeho povolení k trvalému pobytu nebude zrušeno z důvodu dopadu do rodinného a soukromého života.

8. Zastavení řízení o jeho žádosti podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu tedy považuje za nezákonné, jeho žádost totiž byla právně přípustná, protože zákon připouští požádat o prodloužení doby platnosti průkazu povolení k pobytu.
9. Navrhnul proto, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná uvedla, že žalobce uplatnil v žalobě téměř stejné námitky jako v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. K těm se pak podrobně vyjádřila v části III. napadeného rozhodnutí, proto na ni a na obsah správního spisu odkázala.
11. Navrhla, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul, náhradu nákladů řízení nepožadovala.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaná s tím souhlasila výslovně, žalobce pak nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.
13. V přezkumném řízení soud ověřil z obsahu správního spisu následující rozhodné skutečnosti.
14. Žalobce podal dne 31. 7. 2023 u Ministerstva vnitra žádost o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 117d odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dle něho lze dobu platnosti průkazu o povolení k pobytu cizince s povoleným trvalým pobytem prodloužit, a to i opakovaně, o 10 let, a jde-li o cizince mladšího 15 let, o 5 let.
15. Žalobce v žádosti uvedl, že se jmenuje V. T. H. a je narozen xx, v kolonce „Dřívější příjmení“ pak uvedl – „N. T. H., xx“.
16. V návaznosti na to podalo dne 9. 11. 2023 Ministerstvo vnitra žádost o součinnost ke Krajskému ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, o zaslání znaleckého posudku Kriminalistického ústavu Praha k identitě cizinců N. A. T., xx, a V. T. H., nar. xx, který je součástí řízení této policejní složky č. j. KRP H-59810/ČJ-2023-050026-SV-50A. Současně požádalo i o zaslání dalších podkladů či dokumentů přímo souvisejících s tímto znaleckým posudkem.
17. Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, odpovědělo na tuto žádost přípisem ze dne 6. 12. 2023, jehož přílohu tvořil uvedený znalecký posudek Policie České republiky, Kriminalistického ústavu Praha, z oboru

kriminalistika, odvětví antropologie, jehož výsledkem je zjištění, že osoby V. T. H., nar. xx, a N. A. T., nar. xx, jsou jedna a tatáž osoba.

18. Kromě něho byly správnímu orgánu I. stupně zaslány i další písemnosti z řízení vedeného Krajským ředitelstvím policie Královéhradeckého kraje, odborem cizinecké policie, pod č. j. KRPH-59810/ČJ-2023-050026-SV-50A. Jednalo se např. o Úřední záznam této policejní složky ze dne 16. 1. 2019 ke zjištění druhé identity cizince V. T. H. a o Sdělení této policejní složky ze dne 29. 6. 2023, na jehož závěr, že všechna pobytová oprávnění vydaná osobě N. A. T. byla vydaná neoprávněně, se odkazovala žalovaná v napadeném rozhodnutí (druhý odstavec na str. 4).
19. Z obsahu správního spisu dále plyne, že žalobci bylo v minulosti vydáno pouze jediné pobytové oprávnění, a to vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem rodinným s platností od 14. 6. 2016 do 12. 5. 2017. Jeho následné žádosti o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny a o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU byly správními orgány zamítnuty, žádné z těchto požadovaných pobytových oprávnění nebylo vydáno.
20. Tolik skutkový stav věci, dále se krajský soud bude věnovat právnímu hodnocení případu. Jeho podstata spočívá v posouzení, zda správní orgány za dané situace postupovaly procesně správně, pokud řízení žalobce o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu na území České republiky ze dne 31. 7. 2023 zastavily s odkazem na § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, tedy z důvodu, že uvedená žádost byla zjevně právně nepřipustná.
21. Podle ustanovení § 45 odst. 3 správního řádu nesmí být žádost zjevně právně nepřipustná. Takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení o ní zastaví.
22. Dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu se usnesením řízení zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.
23. Institutu zjevně právně nepřipustné žádosti ve smyslu citovaných ustanovení správního řádu se již judikatura správních soudů v minulosti věnovala.
24. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007-55 (jehož závěry citoval správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí): „... „zjevná právní nepřipustnost“ představuje neurčitý právní pojem, který je však nutno vykládat restriktivním způsobem. Podle ustanovení § 45 odst. 3 správního řádu totiž takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví. Z důvodu ochrany práv účastníků řízení je proto možno k tomuto způsobu rozhodnutí přikročit jen tehdy, jestliže je skutečně již na první pohled zřejmé, že žádosti nelze vyhovět. To znamená, že tato nepřipustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování. Komentář ke správnímu řádu (J. Vedral: Správní řád – komentář, Polygon, 2006, str. 315 a násl.) jako příklady zjevné právní nepřipustnosti uvádí např. situaci, kdy o přiznání oprávnění vázaného na dosažení určitého věku žádá osoba, která této hranice nedosáhla, příp. žádost o přiznání určitého oprávnění, které může získat toliko právnická osoba, podá osoba fyzická. „Smyslem tohoto ustanovení je to, aby se takovou žádostí, u které je zcela zjevné, že jí nemůže být vyhověno, neboť to právní úprava neumožňuje, správní orgán nemusel po věcné stránce zabývat, neboť by to bylo zjevně bezpředmětné a výsledek řízení by byl naprosto stejný ... Žádost může být kvalifikována jako zjevně nepřipustná, pokud při jejím posuzování nebude správní orgán muset uplatňovat správní uvážení, resp. vykládat neurčité právní pojmy. V takovém případě

by podle ustanovení § 45 odst. 3 postupovat nešlo a správní orgán by musel žádost posuzovat meritorně a teprve na základě proběhlého správního řízení ji případně zamítnout rozhodnutím podle § 67 odst. 1.“

25. V rozsudku ze dne 15. 11. 2013, č. j. 2 As 71/2013 - 67, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „podmínky, které musejí být splněny pro zastavení správního řízení vedeného před správním orgánem, normuje ustanovení § 45 odst. 3 správního řádu tak, že „(ž)ádost nesmí být zjevně právně nepřipustná. Takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví dle § 66. Usnesení se oznamuje účastníkům, kteří byli o zahájení řízení uvědoměni“. ... Klíčový je přitom výklad onoho pojmu „zjevná právní nepřipustnost“. Interpretaci tohoto zákonného obratu se Nejvyšší správní soud věnoval již ve více svých rozhodnutích, přičemž uvedl, že „za zjevně právně nepřipustnou [§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu z roku 2004] je možno považovat pouze takovou žádost, u níž je již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. To především znamená, že tato nepřipustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování“ (srov. rozsudek 2 As 74/2007 ze dne 7. 5. 2008; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou přístupná na www.nssoud.cz). Za zjevně právně nepřipustnou žádost ve smyslu ustanovení § 45 odst. 3 správního řádu, podle něhož odvolací orgán řízení zastaví, je tak možné považovat jen podání žadající provedení něčeho, co není právně možné nebo k čemu není žadatel vůbec oprávněn.“
26. V obdobném duchu se nese i právní závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2020, č. j. 3 Ads 95/2018-58, že správní orgán nemůže zastavit řízení o žádosti, kterou má za zjevně právně nepřipustnou, poté, kdy de facto provede její věcné posouzení a dojde k závěru o neoprávněnosti této žádosti podle příslušné úpravy hmotného práva. Nejvyšší správní soud uvedl: „Rozhodnutím o zastavení řízení je správní řízení ukončeno dříve, než dojde k věcnému posouzení žádosti. Potom však též podřazení určité skutkové podstaty fakticky pod pojem zjevné právní nepřipustnosti musí být „nabíledni“ (arg. „zjevné“), tedy bezrozporné a bez nutnosti složitější úvahy správního orgánu, kterou by bylo třeba argumentačně osvětlovat v odůvodnění usnesení o zastavení řízení. Dále (arg. „právní“) pak právní úprava musí být zřejmá, bezrozporná, bezmezerovitá a její aplikace nesmí vyvolávat jakékoli složitější interpretační otázky. Nepřipustnost žádosti musí být jednoznačně patrna již ze samotné právní úpravy bez dalšího, to jest bez nutnosti užití jakýchkoli interpretačních úvah a pomůcek (bez odkazů na judikaturu či na prameny doktrinálního výkladu). Nepřipustnost sama pak bude mít zásadně charakter procesní, může spočívat typicky v nesplnění procesních předpokladů (příkladem může být zjevný nedostatek procesní způsobilosti žadatele; viz § 29 správního řádu).“
27. V rozsudku ze dne 22. 1. 2014, č. j. 3 Ads 9/2013 – 51, Nejvyšší správní soud uvedené závěry mírně korigoval, když dospěl k závěru, že „zjevná právní nepřipustnost žádosti musí být zřejmá již na první pohled a k tomuto závěru nelze dospět teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování. V této souvislosti je však třeba vytknout, že ono další dokazování či zjišťování se týká meritorního posuzování věci a vyhodnocení přiložených podkladů k žádosti, nikoli ověřování splnění základních procesních podmínek pro vedení řízení. Zjištění, zda řízení nebrání právní překážka, nelze považovat za zapovězené dokazování či zjišťování. Naopak, zdejší soud považuje za zcela logické a samozřejmé, že je povinností správního orgánu tyto záležitosti zkoumat. Důvod mj. tkví též v hospodárnosti správního řízení, protože by nebylo účelné vést řízení, v němž by byly řešeny již rozhodnuté záležitosti. Zároveň je zřejmé, že v rámci posouzení žádosti z hlediska její zjevné právní nepřipustnosti musí správní orgán činit určité kroky, které potvrdí správnost takového rozhodnutí. V opačném případě by se

jeho rozhodnutí blížilo svévoli. Musí však postupovat velmi obezřetně a nepřesáhnout mez dovoleného ověřování procesních podmínek.“

28. V návaznosti na citované učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 3. 2014, č. j. 4 As 164/2013-45, za skutkové situace, kdy správní orgán ověřil, že před podáním žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu cizince bylo pravomocně rozhodnuto o zrušení jeho povolení k pobytu, právní závěr, že bylo na místě řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu cizince zastavit podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť se jedná o žádost zjevně právně nepřipustnou. Správní orgán podle něho v daném případě nepřekročil mez dovoleného ověřování přípustnosti žádosti, neboť vycházel ze skutečnosti, že jiným jeho rozhodnutím byla platnost dlouhodobého pobytu cizince zrušena. Tato okolnost mu byla známa již v době podání žádosti cizince z jeho úřední evidence a nebylo tak třeba další dokazování či zjišťování.
29. Krajský soud vzal v potaz rovněž závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 6. 2018, č. j. 15 A 119/2016-44, že žádost o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu, která již před tím ex lege podle § 117f odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců skončila zrušením tohoto povolení, je zjevně právně nepřipustná ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.
30. V dané věci není pochyb o tom, že ke dni podání žalobcovy žádosti (ani ke dni vydání napadeného rozhodnutí) nebylo povolení k trvalému pobytu na území České republiky udělené osobě pod identifikací N. A.T., xx, zrušeno. Žalovaná v závěru svého rozhodnutí pouze uvádí, že řízení o zrušení tohoto povolení bylo zahájeno. Věc tedy po skutkové stránce není shodná jako v případech posuzovaných Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku ze dne 13. 3. 2014, č. j. 4 As 164/2013-45, či Krajským soudem v Ústí nad Labem v rozsudku 6. 6. 2018, č. j. 15 A 119/2016-44, kdy správní orgány toliko ze svých úředních evidencí ověřily, že povolení cizince k pobytu již bylo ke dni podání žádosti o prodloužení platnosti tohoto povolení zrušeno.
31. V posuzované věci z obsahu správního spisu plyne, že po podání žádosti (v níž žalobce bez dalšího pouze v kolonce „Dřívější příjmení“ uvedl údaj – „N. T. H., nar. xx“) správní orgán I. stupně požádal o součinnost příslušnou policejní složku a vyžádal si zaslání dalších podkladů. Po jejich obdržení, resp. po zjištění a vyhodnocení jejich obsahu (viz body 17 až 19 tohoto rozsudku), dospěl k závěru, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu na území České republiky pod úmyslně vytvořenou falešnou identitou, že k němu nebude přihlížet, resp. že osobě žalobce žádné povolení k trvalému pobytu na území České republiky nikdy uděleno nebylo. Teprve poté přistoupil k zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.
32. Je evidentní, že z obsahu žádosti nemohl správní orgán I. stupně tyto skutečnosti zjistit a uvedené právní závěry učinit. Právě proto žádal o součinnost příslušnou složku policie České republiky a teprve na základě jí předložených písemností v rozsahu mnoha stran (viz obsah správního spisu) zjistil, jak se věci ohledně (shodné) identity osob cizinců N. A. T., nar. xx, a V. T. H., narxx, mají.
33. Nešlo tak již dle názoru krajského soudu pouze o ověřování splnění základních procesních podmínek pro vedení řízení. Předložené písemnosti, resp. jejich obsah, vyhodnotil správní orgán I. stupně v podstatě jako předložené důkazy, na základě nichž věc fakticky meritorně posoudil, když se např. věnoval vyhodnocení povahy původně vydaného povolení k trvalému pobytu osobě pod identifikací N. A.T., nar. xx (viz např.

předposlední odstavec na str. 2 prvoinstančního rozhodnutí).

34. Nelze souhlasit s konstatováním správního orgánu I. stupně obsaženým v jeho rozhodnutí, že tyto skutečnosti byly na první pohled zjevné z údajů v cizineckém informačním systému (z obsahu správního spisu navíc plyne, že tyto si správní orgán opatřil až 18. 12. 2023, tedy v den vydání usnesení o zastavení řízení). Pokud by tomu tak bylo, nebylo na místě žádat Policii České republiky o součinnost a vyčkávat předložení požadovaných podkladů. Správní orgán I. stupně mohl řízení zastavit neprodleně po podání žádosti (což by se také v případě zjevně právně nepřípustné žádosti dalo očekávat), ne až po několika měsících.
35. Uvedené konstatování správního orgánu I. stupně je také v rozporu s jeho vysvětlením, o jaké důvody usnesení o zastavení řízení opírá (viz znovu např. předposlední odstavec na str. 2 prvoinstančního rozhodnutí). Pro posouzení rozhodné otázky pak není relevantní, že žalobce si v době podání žádosti dne 31. 7. 2023 musel být protiprávnosti svého jednání při získání povolení k trvalému pobytu v České republice na identitu osoby N. A. T., nar. xx, dobře vědom, jak správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zdůrazňoval.
36. Právní nepřípustnost žalobcovy žádosti ze dne 31. 7. 2023 tedy nebyla jednoznačně a zjevně patrná již z obsahu této žádosti, ani ze samotné právní úpravy bez dalšího, to jest bez nutnosti užití jakýchkoli interpretačních úvah a pomůcek; samotnou žádost (bez výsledků dalšího dokazování či zjišťování) nebylo možno považovat za podání žádající provedení něčeho, co není právně možné nebo k čemu není žadatel vůbec oprávněn, jak požaduje shora zmíněná soudní judikatura. Nebylo na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět, protože se žadatel domáhá něčeho, o čem nelze fakticky nebo právně rozhodovat.
37. Krajský soud je proto toho názoru, že danou skutkovou a právní situaci vyhodnotily správní orgány obou stupňů chybně, neboť k závěru o zjevné právní nepřípustnosti žalobcovy žádosti došly až na základě meritorního posouzení věci, poté, co vyhodnotily podklady předložené Krajským ředitelstvím policie Královéhradeckého kraje, odborem cizinecké policie. Neexistoval tedy důvod pro zastavení správního řízení dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.
38. Krajskému soudu tak nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Bude na žalované, jaký další procesní postup ve věci zvolí (proto krajský soud současně nezrušil prvoinstanční správní rozhodnutí, byť trpí stejnou vadou), zastavení řízení z důvodu uvedeného v § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu však ze shora uvedených důvodů nepřichází v úvahu.
39. Vyjadřovat se k důvodnosti zbývajících obsahu žaloby, resp. tam uvedeným tvrzením, považuje za této situace krajský soud za zcela předčasné. Připomíná, že právními názory, které v tomto rozsudku vyslovil, je žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

40. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce, má proto právo na náhradu nákladů řízení.

41. Žalobce uhradil soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč.
42. Zástupce žalobce učinil ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) po 3 100 Kč (srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 citované vyhlášky). Rovněž má právo na náhradu režijních paušálů za 2 úkony právní služby po 300 Kč. Odměna za právní zastoupení tak činí 6 800 Kč.
43. Zástupce žalobce nedoložil, že je registrován jako plátce DPH.
44. Celkem tedy činí důvodně vynaložené náklady řízení na straně žalobce 9 800 Kč.
45. Proto krajský soud závázal žalovanou povinností žalobci prokázané náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. dubna 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce